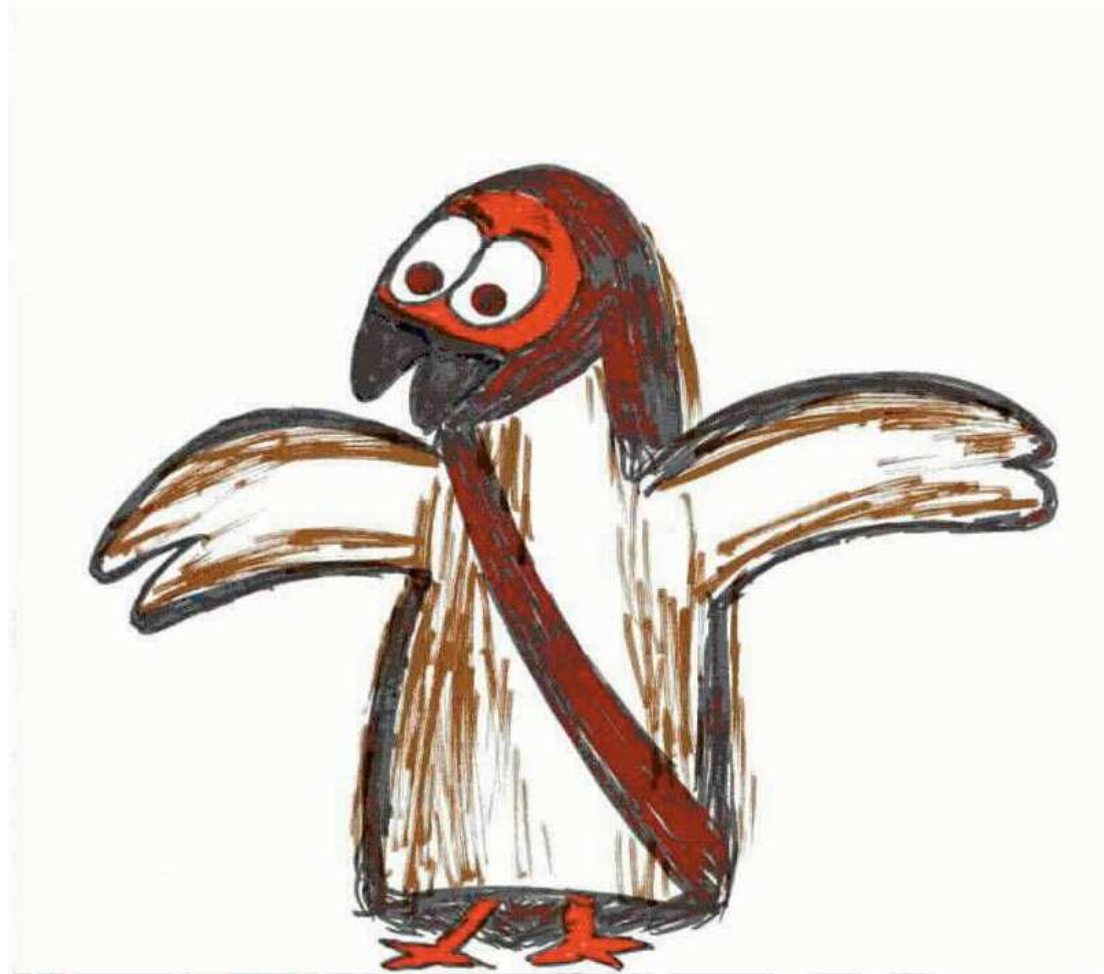
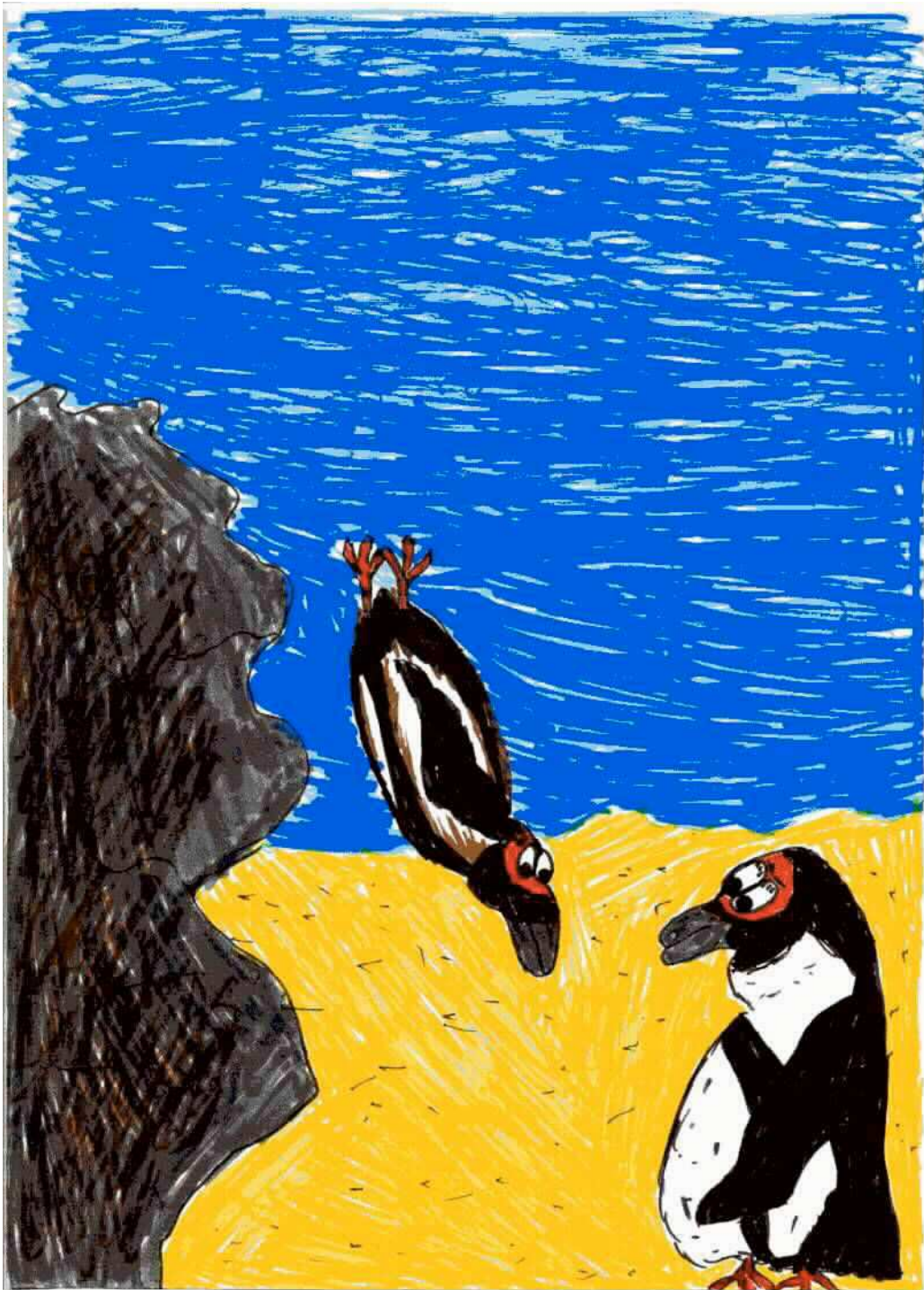

האם פינגווין יכול לעוף?

ב. לאופפר

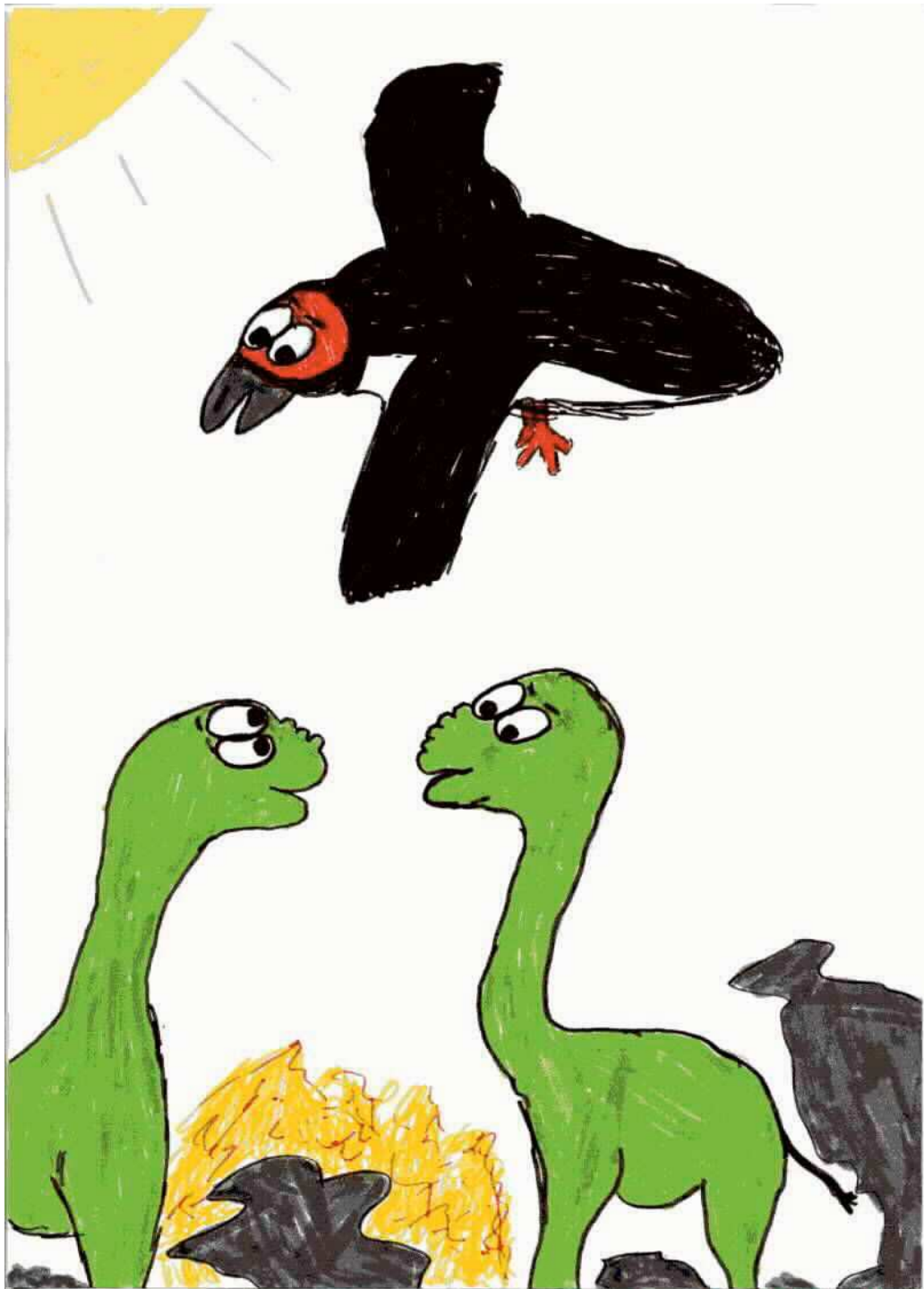
סבתא פינגואלדה טיילה בחוף כמו
כל יום אחר הצהריים. פתאום
שמעה קול נפילה והנכד שלה,
פינגוברט, שכב בחול. הוא קפץ
מסלע קטן ונחת ישר לרגליה.
"אמור-נא, פינגוברט, האם
השתגעת לגמרי? יכולת לשבור את
המקור היפה שלך!" נזפה
פינגואלדה
"מה קרה לך פתאום?"

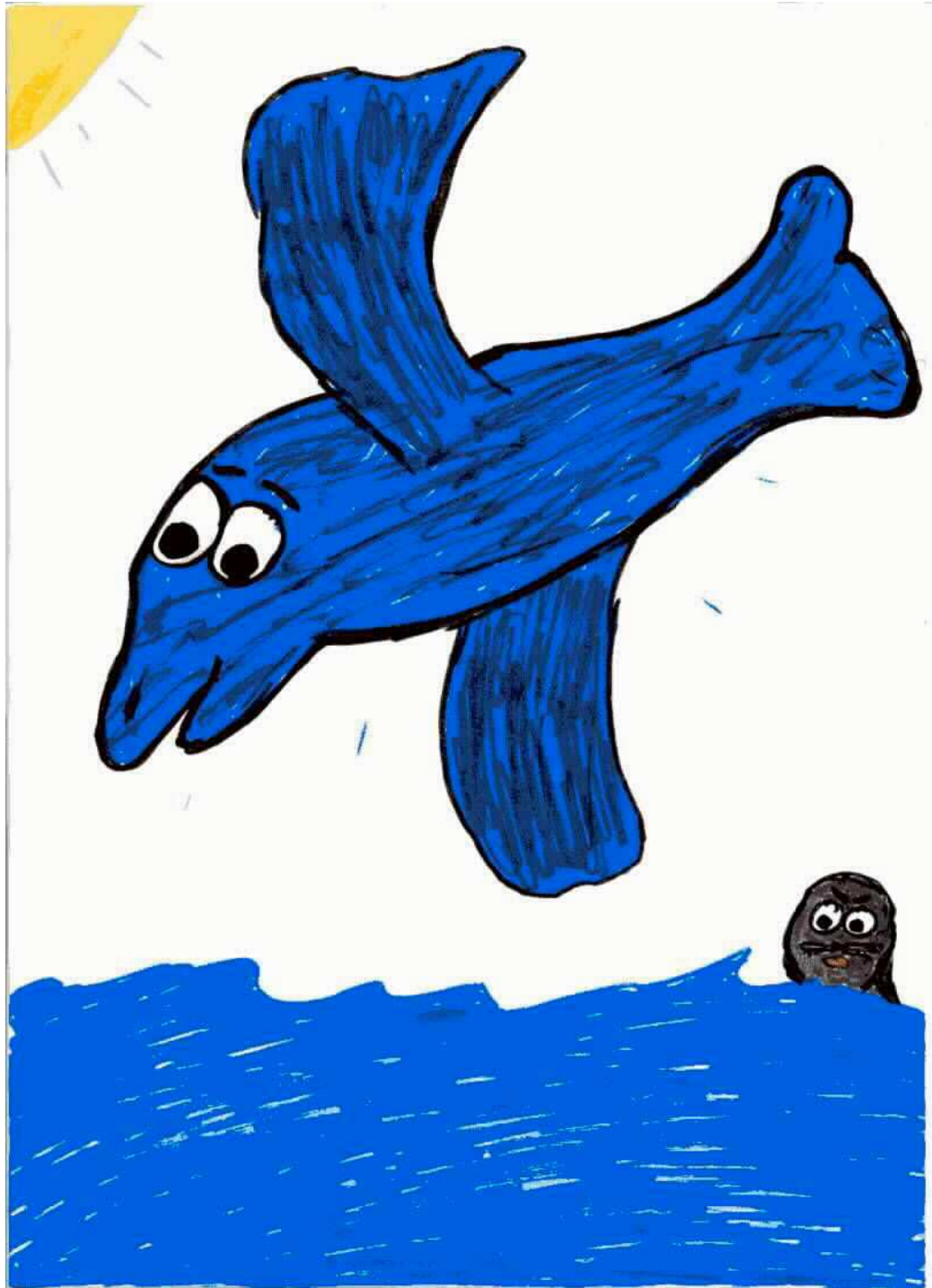
"אני לומד לעוף, סבתא."
איך הגעת לרעיון המטורף הזה
שפינגווינים יכולים לעוף?"
"הדולפין סיימון אמר שאנחנו
ציפורים. ואם אני ציפור, הרי אני
צריך גם לדעת לעוף, נכון?"
"אנחנו באמת מקורבים לציפורים,
הקטנים שלנו יוצאים מביצים. יש
לנו נוצות ולא עור, וגם יש לנו
מקור."

"ויש לנו גם כנפיים" הפסיק אותה פינגוברט.
"זה נכון" הסכימה פינגואלדה "האבות הקדומים שלנו בוודאי ידעו לעוף. אבל בשביל לדוג, טוב יותר לדעת לשחות, ואנו הפינגווינים חיים מהדיג. לכן במשך שנים רבות הכנפיים שלנו הפכו לכנפי שחיה."

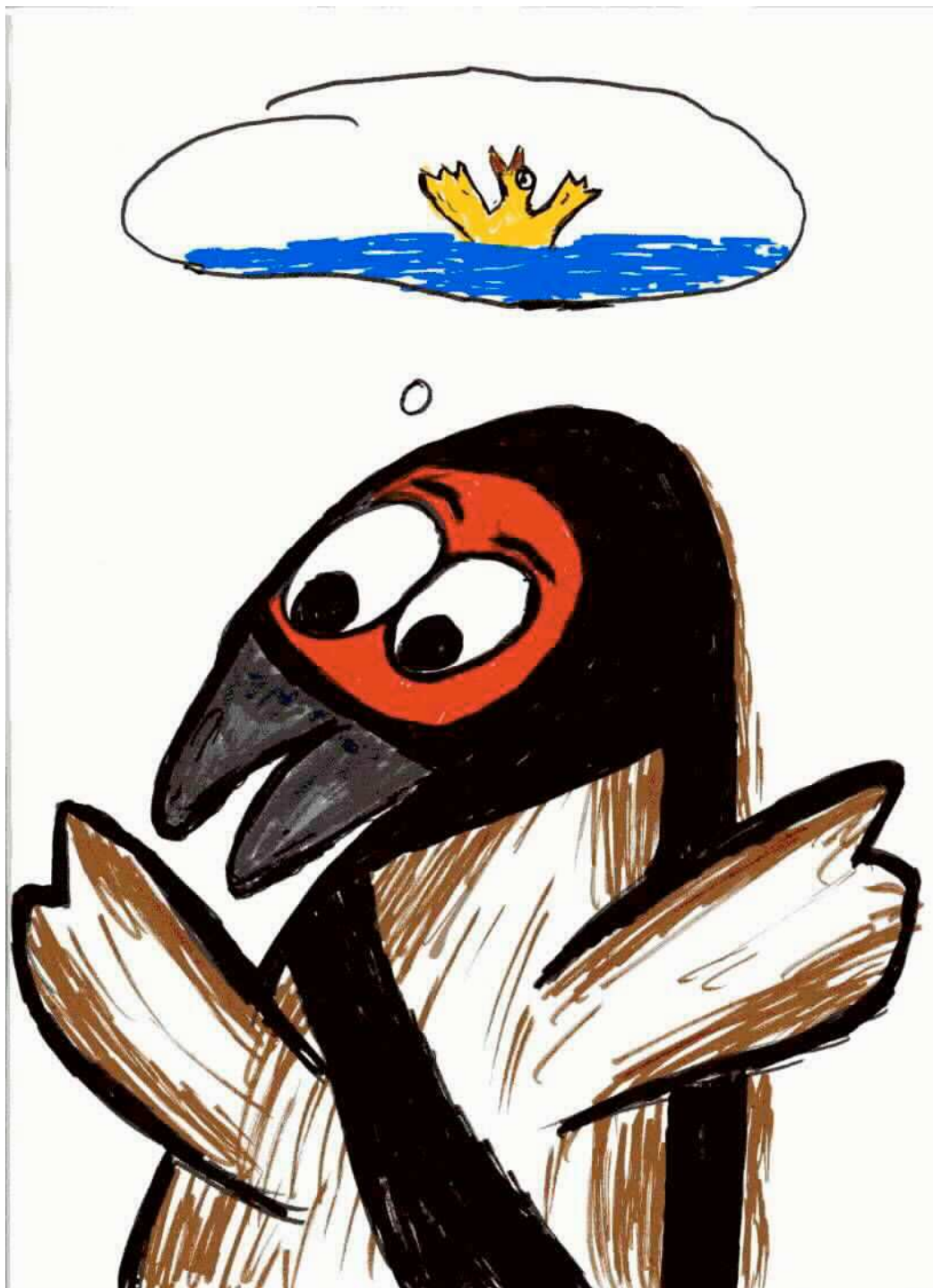

"סבתא?"
"כן נכדי הקטן."
"מי אלה האבות הקדומים שלנו?"
"הו" צחקה פינגואלדה "אלה
הקרובים שלנו שחיו לפני הרבה,
הרבה זמן."
"עוד לפני סבתא-רבא שלי?"
"אפילו לפני סבתא-רבא שלך.."
"והיו אז כבר דולפינים?"
"כן, בוודאי."
"והדולפינים ידעו לעוף?"
"לא, אינני חושבת כך" אמרה
פינגואלדה.

"אני מתאר לעצמי דולפין מעופף
שלפני סבתא-רבא. זה היה יכול
להיות מצחיק."
"כן, זה בוודאי היה נראה מצחיק
כמו הפינגווין המעופף שראיתי אותו
לפני רגע."
"מה? ראית פינגווין שיכול לעוף?"
"אך, טיפשו, דיברתי עליך ועל
המעוף הקאמיקזה שלך."
"הה-הה, מצחיק מאוד."

"רק אל תיעלב, פינגו הקטן. ועכשיו ברצינות – אתה הרי שחיין טוב."
"כן" אמר פינגוברט "המהיר והטוב ביותר."
"ואתה מכיר ציפור שידעת לשחות כמוך?"
"לא, הן לא יודעות הרי לשחות."
"אתה רואה, כך זה גם עם המעוף שלנו."

"את יודעת, סבתא, עכשיו אני שמח
להיות פינגווין. ראשית, לפעמים יש
לי סחרחורת. ושנית – כי יש לי
סבתא חמודה כמוך."
"גם אני אוהבת אתך, פינגו הקטן.
ורק תזכור שאתה לא איזו שהיא
ציפור, אלא משהו
מאוד מיוחד.
כלומר פינגווין."